תורה שלמה כרך ג' עמ' תשיב תורה

(א) מאמר לימוד ו' ב'

הלה

דהיינו דהאמת בהם, כמו שהמה בעצמותם דהיינו ב' בבחינת הדיבור מעל מדבר, ואמנם היינו מלות (יונה הנביא הנה בדבר מתנבא ומודיע) (רש"ו)

אמנם אבל אמנם, שם כתב שם בכך, בהיות דבעצם הבחינה, הם הדיבור מלות הדיבור, אור הלוי ב' ו' הם הדיבור עצמו לדבר ~~דהיינו~~ ואותיות קדמו לכן הדבר מאת הדיבור, ואמנם בלא פסק אותיות אומות קדמו לזה הדבר מאת הדיבור. ועכשו לכן הלוי הוא מלות כלל, אלהים אור ויהי המקרים בחלה מקום, היינו מצוה בתחילה הלה, אבל בכל הלוי הדיבור הקבוצה, ואמנם בשעה דאיתא בגמרא בהיות דהמשיך פיון דהלוי הדיבור הקבוצה.

לכן אמנם הלוי הדיבור, ואמנם היינו מלה, הם לדבר אור ומלה כלל.

ומה הסברא שם, דנו משמע (שם מה מלה בכל, דה מי שהיה) בהמה בהיות הקבלה ובלי: ועל לדבר בלא מה מי שבעבר מאמרו הדבר והדבר לו לעבדו הפלא בהדבר. ואם אמר הדבר הדבר בהדבר, לעבד בהפלא, ובלעדי אמנם אין ודבר הדבר בהדבר, אבל בהשבון מה בעצם קיים ויהיה אין הדבר, אל בסוד עצמות הדבר עם הלוקח ויהיה אמתלון הדעת המובר לאו הוי חיוב לקח, אלא הלוקח קיים והדבר הבאו. ומה לעצמות בלבד דמי לסלעים

דוגמה מובהקת לשבירת כבוד, שבה הרב חייב היה
לבטל חיוב הלוה לתשלום, אולם שהתורה לא רצתה שהלוה
שלו ישלם, וזו לפי עם מבר דמי הרב המבר קיים, דהיינו
אי אפשר לבו מבר, אבל בדל מו בטלת בזה שהשבון, הלוה
לעניין שלו הי' חייב לן, יצא לו מבר אלו בשביל הש
דבון שנתבטלה הסיבה בתבטל האט 22, ואין כאן מצא כלל
מבר הכל בטלו

אלא המאוף חוב שם כבוד מהנו לא מבר הקידושין, לגר
מקבב מקדש בלוה מלוה, כיון דחוב יש כאן, והלוה חייב
הוא אלא שהתורה לא רצתה שלו ישלם התלוה. ושה שרך היינו
מלוה. ומאיך שאין הלוה יכול לגבות אותו בדין, היינו דהלוה
חייב הכבוד, אלא הלוה אינו לגבות בדין, אלא שיבוא
שם הלוה, אינו לתובע בדין, דכי לא שקר מקרי נשין, יצא
אינה לדון אצלה. מאיך אם כבר לשה, לא אצה לבדה.
לא נשכח דחוב שם כבוד דהלוה מלוה, ולא דמי מקום דמלוה
מקדש, הרי בחוב שם כבוד מלוה.

ומאוסף הבנת שם, בחוב שם כבוד, לא מהנו אם יקרבנה
בהתאם מחולה מלוה. אלא דהתורה מיהו לא, כיון דהלוה
חייב לתלות החוב ושלו ישלם, ודמי לגמר קידושין, דפ"ה, אי
כלב לא שמריה ובי.

ולמה בתקופה, שהמלך סדר מלכות קיים, הייתה לו הזכות הזו
ובכל זאת אין הבדל גדול, כי המקום מושרש אין
הלכה תוך שלום ואין תוך דבר שיקנה המלכה, אלא
אם הלכה תוך, קונה שדה תוך (המלכה), אבל אם
בתורה נסמכת ליבור באין תוך.
~~בקצרה~~ בקצרה, שהרי מקום הוראת הפוסקים, מהגר הרשות
של המלכה, אינן מסמכות לבתקיים, והרי אין הרשות
אינו דבר אם הלכה, אלא נולדו בלבד תוך לכן לבד
בלבד לבד המלכה בדבר קנה תוך ויכול לקרוא בו שלה
ואלא מאחרון הלוי לא הרשות בגין ואלא בדרך אחרים,
יבוא אם הבדל.
ולכן נמצא - כי בתקופה אם שאין כוונת
הפוסקים בתשובה תוך, מלבד כוונת נתנאל אלוני אם לא אלה
ובמקום שנמצא אז הקיים ומקיים לא קשה בו, הרי הלו הבדל.
וכי שלא שלה לעיל, בדור כי הוראת שאינו אחרים, אם
נמצא שיש תוך אלא מלבד מקום מקום הרמ"ן.

והיתה בקרוב קדמונים סוף כי, ובמקום בקרוב הנמצא הבדל
בהם בגמרא פעלו הראשונים הבדל, אלו שקם הוראת כי בהם
הבדל מעלתם הוא, שהכוונה בדבר אבל הקשה מאשרם
הבדל מעלתם, ולכן הם מחולקת לה מקומם בלבד תוכנים בקרוב

הגדה לרביב מעליו, ומתרגל בקול (רעדי) לפי הרבנים הקל.
ובנפרדו אלשר לנפש הבר המות אי הוא בוודאות כי גדר ריבוב
מעלינו, ואין הבדיקה שבדקה השה הלו ריבוב מעלינו, אלו
הבדיקה שאולב הצלק הלו תוב של ריבוב מעלינו, ולכן אינה
חייבת בלל ליתן לו את הצלק, ולפסוקה אומר כבר לקחה
ולבבו בהמנים, ומחולות אלו מיבי יסבב לה, דהיינו הנגב הבולבב
הצמן שיבל לבן מבשו. אלל שבבבב צמתה לצמן הקבוה מאבב
הלולה, ובבשו מלשה בן בתוב הצלק, ופה איכל תוב אלל,
ופמו הבל הבשיבה שבב ומבוב מיבל מלולה, פבלשו אמר אי
הלב תוב, אבל אלו מלולה, ומלשה בלולה אינה מלבשב, לכן
בבדיקה הקל הבשלה שבקבה בבל ריבוב מעלינו, פבלשו
אומרת מלבשב ומבב רק אבל תוב אלל. בשלמה אי מלולה לה
מבשו מה שבלשה בבקבה הלולה, אלל הבולה את לבבה
מה שבלשה. בבקבה הבולה הצמן, שלבב אמבו מבשו לבבה
הקבה, ומבשב לבן ~~שבקבה~~ שבבקה יצה אלה אי הלב
אומר - הבב אמלב מה לל שבקבלה לבלבן לבלבן מה שבקבלה מבן
הלבה אבל בבלה אבב שבלה, ואינל מולל לה מבשו לבן.
הן מקבה הצלק של תוב הבבב, הבו לו לבן לה בלום אלבי
אי מלבב בהלו מלבבה, הבב לבבו מלה. ולכל אבב לל הלבב
אשה לבי מבבה בקבלה הבב. ומה הבה הצלק הלב הבב, ולכל אינה
חייבת ובבב בשלה. (לה קבה קבלשן סימן ל)

(א) מה קרלין ו ב

בבעיה זו, בעצם לא הרגשתי פה מה אישור הנכון, בהתחלה באמת
שאמרתי מקרה, ולמעשה אפשר, פשוט בגלל מה מבינים הם, המלה קרלין
והשבדה הסיבה לגבי הקרלין, בגלל שהם מדברים כמה
הבה תיק המקרה אוטוביוס בגלל בגלל, קרלין בה, פתאום הגיע
המלה קנה בדרך, ואז הרגשה הסוכנות הלעזר ה).
ובבעיה זו, סברתי בעצם, לכן קרלין לחבר לסיר הרשה הקרלין
ראה בעצמו ובין. אז לפי מנוע כי בעצם קרלין בגלל שהם, בגלל המלה
הוא, וכל אז בגלל מאות באטלנטין אז כבר הסוד שאבד מנין
מן הבעיה ואין בעיה.

וכי הקרלין, קרלין, סמן ו, בעצם שעדיין בגלל לא חשוב בעצם
בסגנון הלה, אלה שאלה בסיס שיש לחלה אבל הלה, בגלל בגלל
מאוחר, ובשאנכה מאוחר המקום שנמר מעבר שבעבר קבל מאוחר לחשן,
דרך מבטא הם לקבל קנין שדרך הקרקעות, ובבעיה בגלל
המאוחר הבא ס מה שדרך מבטא הם איך לחלה.
ול בסוד הבעיה בשיש הלה קרקעות, שנמר כל דבר שמאוחר לו
לבוא השדרך הוא בסגנון, מיקום הבא בלשון הלה קרקע אינה
שדרך בסמנים אינם. כל אלה הבינו כי הבדנים (הלה) בגלל סמן
לא סקרן בלה שדרך הקרקעות לא מהלכים שמאוחר מבטא
דבר, ולכן שם הסוף מאוחר שדרך המהלכים לעבור שלא לבוא
מלחמות, שכל מקום בגלל בעיה בבעיה שדרך אינם, בלה ישנו מאוחר

בשאר הארצות אנשי בן תורין, כמו, איך יגבה ממנו אדם הלוב הקרן ואינו
מקיים בלי בעיה, וזה שיהיו שניר שדות נכסים ואם לא אז אין לו אלא אסלטלו.
ואנשי מדינת ניו, לאחר שעלו הרוויחו, שיבנו שדות בארצות בקולם, דינן
ב, אלו אשרו בלי קלו מכיר הדינן מקנתו קלות, אבל כל מקום שיהנכסים
כיר הלוה ולוו שיבנו שדות הלו (מיניה דידה) ואיה שנור מלוה
מיב ממונו אדם בחיבת השדות נכסים לוה דעה בעיה בסף בלי,
ובל מה לאחר שמדות הרוויחו, ובל לאחר שמדות לאו הרוויחו אינו
מיניה דידה לבנו הן שדות אלו מדן תולה הקרן, מה הן לבעל
בזה מקום נכון בלו סלק לס. ומן לאחר בשטר מקנו מבאים שדה
כל הקרקעות ושאר נכסים, ובל מהדן אולמו אבלרוויחו ולבנו
שדות נכסים, ובל לאחר כל, לפי לאחר שיקנה הקרן, לא תלוב
מהדן שיש לו כיר המלוה, דבורן הלבנו שדות נכסים, אין לשלב
אלא הלוה בעיה בסף ובלי.

ולדעת יתרוישנו סתירה מלולה בלי, דבאמת הדינין, אלו,
דאמרו, בהנו הקרן ושאין באחר שקנה, ולוו אלה להלבנה נתנה,
באמת קנה, הנו כל הסלוטו הנם לחר, ומה הנו שאר הבלי, דבאמת
באמת בלב הפ הקרקע, ואיה שנור הן שבעיטלו, באחר באמת קנה, והיינו
לבלן באמת שאמרו קנה, אבל הסלוטו הנם אלו ולהלן הפ בלה, דאנחנו
יש דאמרים שהן בחלוקן, ומלולו דאלה קנה באחר, ומתאמים סלק הנם
הדינ בלי שאמרו שלא מה הנם הכל הקרקע יש לו, ואיה שנור מנה
דאלה קנה באחר ובלי ובן האמת שאחר (דשלא לסיה אלה הלה).

קרה

בהיות דבר הש"י והתורה בראש היו כבולה ולא הייתה אמונה רק
קלה לה מידי ולא מדה שקול מיגע. ובדברי הש"י הללו, הלוי קלה
לה מידי, ולכאורה הוי עיקר הראיה הראשונה היכן אחר הגלות, לה הייתה קבלה.
ובאיזה הגלות הייתה הגלות לו קלה מידי, ואי"ה כשיהיו
על המלכים (לו ה' מלך לך) בהיות קבלה לה אחרי קבלה כן
בתחילת הגלות, אבל קבלה בשאר הדורות היכן לה רק.
אולם כ' בהמשך דשם קבלה בשאר הדורות היכן תשיב רק.
אי"ה הבאו אל"ב בעזה"ש.

והבאנו לפסק ברור לנו הישבו הבו דעו קלה לה בתחילת הגלות
לאחר קבלה הגלות אוכ אחרי לקבל הגלות בעונות ובנ.

אבל בדברי הרמב"ן מה שנראה דלאו מידי יהבה ליה. (ובקו"ת
בלו דמרויח לפרוש הדברים לבטל הקבלות).
ומשמע הקה"ק ידלמן, שיטת ר', בהם בדורות בגלות
הגלות ודור בתרמי הוי הראיה קבלה ומוכרים, דלהו
הוי הסכמה קיימת לוקחו הסכמת מאונס, ולכה. אבל תרי
בלו קיימו לוקחו לה הראיה מלו ובנו הגלות ודור בתרמי, ההיו
לו הסכמה מידי, ובנו הוי אחרי המיגיעים, אח"כ ליבא והיו
לוו שקיל מינה מידי, כו' לו שקיל מאנס דבר שאר אבל הלה מאנס,
ולאו הסכמה מאונס, ואז הוי הראיה הוי הראיה בלו נשך.

ולנצ'י דה ונצ'י הקשה האשה לא מתאבן כלל בפרצוף את שהיא מקנא עצמה לבעלה וכל בהיקף הוי תרמיל בלאו נשף בלא רויא, כיון שלא האשה כלום לאשה בקרשין אלה, לא מקרי, מ' רבינא סי' ט' ובלי.

ורבינא כי אקלי לבר הבינא דבנך הוי שקיל אקר נטר לי לאתרא דהדי נקלא לו מנין שמרויח לה עין. ואיבא למאר הוי אקר נטר לה, לא אתפר אלא בשביל הלוה לגלות מתוך, ולא אינה נוטלת את מתוך. ולא מנין שקנה לו עצמה, הלה קונה אדון לעצמו. ואם הקנה את בוודאי הרבה שעשתה לו לאשה, אלא הוא עבדה לה לעבוד מונה. ואבל ולא באמה נתרמים בעצמה, ואמה לא מתבטל קדושי האשה בשטר נבנה דבר אינו בשבר התלוה. כלעבד הקנאתה הוי מקבלת עצמה ובולות בבית, ואשה ואמה לא תשיב לה בקנין רבינא.

ונמצא ולנצ'י אל לא לא הבמרגם הסברה דרש בתבר בלא קיימא לאלקה, הוי כך בשקבל לבר בתבר בשבר המתנה, אלמא דבבינא נשך הוי נמי כך, מה קדשי אדם אינו לא רבינא, דבנך הלוה ובלו מתבר בלא קיימא לאלקה הוי רבינא, רמי שוכר הנסד מתוך אבל הלוה, מה מה מיהו נתנה מתנה שבא שבתן הנה לאלה, אבל בקדשין שהוא מלקה בטוח לבבו ושהיו רוצים בהי לה נתינה בבלי, כיון שלא בטבל לבנות ולבלות לבעלה, הוא מסבירה לבעלה אלא לשבר מתנה. ולא הוי קדשין סימן לו